

Αξίζει να διαβαστεί -χωρίς καμία υποτίμηση- το σημερινό (Σάββατο 6 Ιουλίου, παραμονή βουλευτικών εκλογών) πρωτοσέλιδο άρθρο της υπέρ-συντηρητικής εφημερίδας ΕΣΤΙΑ.

Οι αρθρογράφοι της εφημερίδας, γνωστότερος όλων στους νεότερους ο Μανόλης Κοττάκης, δεν χαμπαριάζουν από πολιτικές μικροσκοπιμότητες. Μιλούν πάντα την ωμή ταξική γλώσσα της αστικής τάξης και του βαθέος συστήματος.

Σε αυτό λοιπόν το εμβληματικό κείμενο με χαρακτηριστικό τίτλο

«Τό τέλος τής Μεταπολιτεύσεως, ή συντριβή τής Άριστεράς»*(1),

ξεχωρίζουν τα εξής κεντρικά στοιχεία:

Πρώτον, ο ανώνυμος αρθρογράφος, **θριαμβολογεί** ότι:

“Αυτή ή πολιτική άνορθογραφία ήταν άσύμβατη μέ τό εύρωπαϊκό πολιτικό υπόδειγμα. Τό τέλος αυτής τής σχεδόν πενταετίας βρίσκει τήν Αριστερά συμβιβασμένη καί βαρειά ήττημένη”.

Την σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος την πιστώνει ευθέως στην αριστερά. Έτσι...

Δεύτερον, συγχαίρει το **ΚΚΕ** για τη στάση του στις κρίσιμες στιγμές πολιτικών κρίσεων, γράφοντας:

“Τό σόκ τής χρεοκοπίας καί ή κατάρρευσις τών σοσιαλιστών του ΠΑΣΟΚ τό 2010, έφερε τήν Αριστερά μπροστά στίς Ιστορικές εύθύνες της νά αποδείξει πώς όλα όσα έλεγε είναι έφικτά. Τό ΚΚΕ έξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Αντιθέτως. Υπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο από τήν εισβολή ακραίων στοιχείων, ενώ στήν κρίση του 2015 δήλωσε ευθέως πώς δέν πρέπει νά φύγουμε από τό εύρώ”.

Τρίτον, κρατάει “τα καλύτερα” τελικά λόγια για το ΣΥΡΙΖΑ, γράφοντας:

“άπεδείχθη στήν πράξη, καί τό κατάλαβαν καλά οί Έλληνες, πώς ή Αριστερά μόνον ως δύναμις διαχειρίσεως έχει θέση στόν κόσμο τής Εύρώπης καί στό σύστημα τής έλεύθερης οίκονομίας. Όχι ως άνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Η διακυβερνησίς της, άν δέν στοίχιζε τόσο άκριβά τό καλοκαίρι του 2015, θά ύποστηρίζαμε πώς υπήρξε χρήσιμη στούς Έλληνες. Ό,τι προεβλήθη ως εναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως τής χώρας από τό 1974 καί μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβο στήν πράξη. Τέτοια Αριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ό Έλλην. Είδε στήν καθημερινότητά του τί έστί βερούκοκο, καί μάλιστα άριστερό. Υπό αυτήν τήν έννοια, ο Άλέξης Τσίπρας είναι πράγματι ένα Ιστορικό πρόσωπο: είναι ο πρώτος καί ο τελευταίος εκλεγμένος πρωθυπουργός αυτής τής Αριστεράς”.

Το μήνυμα είναι σαφές: Σας νικήσαμε κύριοι!

Το ότι υπάρχει πάντα “αριστερά” του συστήματος (με άλλα λόγια αστική “αριστερά”) ή της πολιτικής σταθεροποίησης του συστήματος, είναι κάτι που οι εκπρόσωποί της -λογικό με μια έννοια- δεν το αποδέχονται. Αντίθετα, διατείνονται πως έχουν ανακαλύψει το μαγικό δρόμο, «χωρίς πολλές θυσίες και

αίματα» προς την πολιτική αναγνώριση ή/και, τελικά, προς την πολυπόθητη εξουσία. Σκίζουν τα ιμάτιά τους όταν διατυπώνεται κριτική σε βάρος τους...

Υπάρχουν όμως κάποιες **οριακές στιγμές** και χρονικά σημεία όπου **πρέπει να πληρωθεί ο βαρύς λογαριασμός** των αυταπατών. Τέτοια είναι και η σημερινή πολιτική στιγμή.

Έτσι την βιώνει ο λαός, που δε συγκινείται ούτε από τα δηλητηριώδη «κυβερνητικά επιτεύγματα» του Τσίπρα, ούτε από την «σταθερότητα» στην ακινησία που πουλάει το ΚΚΕ.

Ακόμη πιο βαριά νοιώθει την ήττα ο ευρύς κόσμος της αριστεράς, καθώς αυτός πληρώνει τελικά και τον πολιτικό λογαριασμό.

Το ζητούμενο, είναι να δούμε στα σοβαρά την ανάγκη για μια **επαναστατική κομμουνιστική αριστερά** της πολιτικής **πράξης** και όχι των **συμβόλων**, της συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής και **κομμουνιστικής προοπτικής** και όχι μόνο των **κοινωνικών αγώνων**.

Χωρίς αυτή την ανατρεπτική αριστερά, ακόμη και τους πιο ένδοξους αγώνες, θα εμφανίζεται πάντα μια συστημική ή μαχόμενη (αλλά ρεφορμιστική και κατά βάση κοινοβουλευτικής λογικής) αριστερά να τους μετασχηματίζει σε θλιβερό συγκολλητικό **υλικό εκτόνωσης της οργής**, αλλά και **σταθεροποίησης του αστικού καθεστώτος**.

Το αποτέλεσμα των **αυριανών εκλογών**, θα παίξει σημαντικό ρόλο την **επόμενη και πολύ δύσκολη μέρα**.

Το ζητούμενο ενός μαζικού και ανεξάρτητου από την αστική και ρεφορμιστική πολιτική, **πόλου της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς**, είναι αυτό που ορίζει τη βασική κατεύθυνσή μας λίγες ώρες πριν την κάλπη.

Το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση** καλεί το διάσπαρτο αντικαπιταλιστικό δυναμικό, ειδικά αυτό της κομμουνιστικής αναφοράς, να συστρατευτεί σε αυτή την προοπτική, με πρώτο βήμα την **αποφασιστική ενίσχυση της ANΤΑΡΣΥΑ** στις αυριανές εκλογές.

Ακολουθεί ολόκληρο το άρθρο στην ΕΣΤΙΑ

=====

Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

Τό τέλος τής Μεταπολιτεύσεως,
ή συντριβή τής Άριστεράς

ΜΕ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ εκλογές τοῦ 2019, κλείνει έντελώς, «σφραγίζεται», ὁ πολιτικός κύκλος πού άνοιξε στήν πατρίδα μας μετά τήν επιστροφή τής Δημοκρατίας στήν Ελλάδα. Ὁ Κωνσταντίνος Καραμανλῆς νομιμοποίησε τό 1974 τήν Αριστερά καί αὐτή έκτοτε, παρά τήν Ισχνή κοινοβουλευτική δύναμή της καί τήν μειωμένη πολιτική επιρροή της, εξουσίαζε τήν χώρα. Ἦλεγξε τό πανεπιστήμιο, γι' αὐτό καί ἔως τώρα ὑπερασπίζεται μετά πάθους τό άσυλο. Ἦλεγξε τά Μέσα Ἐνημερώσεως μέ τέως στελέχη της, φοιτητοπατέρες, σέ διευθυντικές θέσεις. Κέρδισε τόν κόσμο τής διανοήσεως, καθοδήγησε τό συνδικαλιστικό κίνημα σέ ακραίες θέσεις, φλέρταρε μέ τά επαναστατικά άκρα. Στά χρόνια αὐτά, ἡ Αριστερά καλλιέργησε στόν λαό ένα αίσθημα Ιδεολογικής «πρωτοπορίας» καί «ἠθικής» άνωτερότητας. Φιλοτέχνησε τόν μῦθο ὅτι οἱ χασομέρηδες σκεπτόμενοι των καφενείων -κατά κανόνα γόννοι αστών- ἔβλεπαν πιό μπροστά από τούς υπολοίπους. Μας περιέγραφαν πώς ένας άλλος κόσμος είναι ἔφικτός. Κόσμος στόν ὅποιο δέν θά χωρεῖ ἔκμετάλλευσις τοῦ ανθρώπου από άνθρωπο. Κόσμος πού κατέρρευσε μπροστά στά

μάτια της όταν έπεσε τό τείχος τό 1989.

Η παγκοσμιοποίησή καί ή κρίσις τοῦ φιλελεύθερου ὑποδείγματος στόν χρηματοπιστωτικό τομέα γρήγορα ἀνέστησε τίς αὐταπάτες καί ἔφερε τήν Ἀριστερά στήν αγαπημένη θέση της. Τό σόκ τῆς χρεοκοπίας καί ή κατάρρευσις τῶν σοσιαλιστῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ τό 2010, ἔφερε τήν Ἀριστερά μπροστά στίς ἱστορικές εὐθύνες της νά αποδείξει πῶς ὅλα ὅσα ἔλεγε εἶναι ἐφικτά. Τό ΚΚΕ ἔξυπνα δέν σήκωσε τό γάντι. Ἀντιθέτως. Ὑπεράσπισε τό αστικό κοινοβούλιο ἀπό τήν εισβολή ακραίων στοιχείων, ἐνώ στήν κρίση τοῦ 2015 δήλωσε εὐθέως πῶς δέν πρέπει νά φύγουμε ἀπό τό εὐρώ. Ἡ ἄλλη ἐκδοχή τῆς Ἀριστεράς, ή παράδοξος καλούμενη ἀνανεωτική καί ριζοσπαστική, ή πιό «ἀνοικτή» στίς ἰδέες ἀπό τούς κομμουνιστές, σήκωσε ὅμως τό γάντι. Διεκδίκησε τήν ἐξουσία. Καί ἐκμεταλλευομένη τίς συνθήκες, τήν κέρδισε. Ἡ διακυβέρνησις ἐδειχνε γι' αὐτήν στήν ἀρχή μιὰ εὐχάριστη ἐκδρομή. Ἀπεδείχθη ὅμως μιὰ ἰδιαίτερως δυσάρεστη ἐμπειρία. Οἱ πεφωτισμένοι μέ τήν ὑπερήφανη διαπραγμάτευση, ἀφοῦ ἔταλαντεύθησαν νά εἰσβάλουν στό Νομισματοκοπείο, ἀντίκρυσαν τόν γκρεμό καί ὀπισθοχώρησαν. Ἐπαθαν ναυτία στήν θέα του. Ἀργότερα δήλωσαν πῶς εἶχαν αὐταπάτες. Μετά πῶς ἦταν ἀφελεῖς. Καί τέλος ἔθεώρησαν πῶς τούς τήν εἶχαν «στημένη». Προφανῶς καί τούς τήν εἶχαν... στημένη. Αὐτή ή πολιτική ἀνορθογραφία ἦταν ἀσύμβατη μέ τό εὐρωπαϊκό πολιτικό ὑπόδειγμα.

Τό τέλος αὐτῆς τῆς σχεδόν πενταετίας βρίσκει τήν Ἀριστερά συμβιβασμένη καί βαρειά ήττημένη. Συμβιβασμένη σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νά ἀπονέμει δημοσίως ἐπαίνους στόν ἀπερχόμενο Πρωθυπουργό Ἀλέξη Τσίπρα ο μισητός ἐχθρός του Βόλφγκανγκ Σῶμπλε. Ἡττημένη, γιατί ἀπεδείχθη στήν πράξη, καί τό κατάλαβαν καλά οἱ Ἕλληνες, πῶς ή Ἀριστερά μόνον ὡς δύναμις διαχειρίσεως ἔχει θέση στόν κόσμο τῆς Εὐρώπης καί στό σύστημα τῆς ἐλεύθερης οἰκονομίας. Ὅχι ὡς ἀνόητος ταραξίας διαδηλωτής. Ἡ διακυβέρνησίς της, ἀν δέν στοίχιζε τόσο ἀκριβά τό καλοκαίρι τοῦ 2015, θά ὑποστηρίζαμε πῶς ὑπῆρξε χρήσιμη στούς Ἕλληνες. Ὅ,τι προεβλήθη ὡς ἐναλλακτική πρότασις διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπό τό 1974 καί μετά, κατέρρευσε μέ θόρυβο στήν πράξη. Τέτοια Ἀριστερά δέν θά δοκιμάσει ξανά ποτέ ὁ Ἕλληνας. Εἶδε στήν καθημερινότητά του τί ἐστί βερύκοκο, καί μάλιστα ἀριστερό.

Ἐπὶ αὐτήν τήν ἐννοια, ὁ Ἀλέξης Τσίπρας εἶναι πράγματι ἕνα ἱστορικό πρόσωπο: εἶναι ὁ πρῶτος καί ὁ τελευταῖος ἐκλεγμένος πρωθυπουργός αὐτῆς τῆς Ἀριστεράς. Στό μέλλον ἄλλη τέτοια δέν μπορεῖ νά υπάρξει. Μόνο μέ τήν λεοντή τοῦ σοσιαλιστή-σοσιαλδημοκράτη μπορεῖ νά ἐπιβιώσει καί ἐκεῖνη καί ὁ ἴδιος ὁ Τσίπρας στό πολιτικό παιγνίδι. Συνεπῶς, ἀύριο δέν ἐπιστρέφει ἀπλῶς ή ΝΔ στήν ἐξουσία, δέν ἐκλέγεται ὁ υἱός τοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη πρωθυπουργός πολύ πιό εὐκόλα ἀπό ὅτι ἐξελέγη ὁ ἴδιος ὁ ἐπίτιμος (τρία χρόνια τοῦ πήρε).

Αὐριο μέ τήν ψήφο μας σφραγίζεται δραστικῶς ὁ κύκλος τῆς Μεταπολιτεύσεως. Καί ή τελευταία περιέργεια πού εἶχαμε νά δοκιμάσουμε ὡς λαός ἕνα ἀγνωστο φεῦγει. Τώρα στό ἀνοιγμα τοῦ νέου κύκλου ἐρχεται ἕνα νέο αἶτημα στό προσκήνιο: ή ἐπανίδρυσις τῆς χώρας. Τό ξερρίζωμα των νοοτροπιῶν τῆς Μεταπολιτεύσεως, πού καθήλωσαν τήν χώρα. Ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης ἔχει μπροστά του τιτάνιο ἔργο νά φέρει εἰς πέρας. Στό μέτρο πού θά ικανοποιεῖ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ νέου ἱστορικοῦ κύκλου -ἔχει ὅλες τίς προϋποθέσεις- θά τόν ἀκολουθοῦμε. Ἡ Ἑλλάς δέν πρέπει ἀπλῶς νά ἀνήκει στήν Δύση. Πρέπει καί νά εἶναι Δύσις.

=====

*(1) Ἐγινε προσπάθεια νά κρατηθοῦν ή γραμματική, στίξις, τονισμοί κλπ του πρωτότυπου κειμένου, πού χρησιμοποιεῖ ή εφημερίδα ΕΣΤΙΑ

*(2) Το κείμενο βασίζεται σε σχόλιο πού αρχικά ἐγινε σε μέσο μαζικῆς δικτύωσης

